

Βρέχει στη φτωχογειτονιά- Γρηγόρης Μπιθικώτσης

Ο **Γρηγόρης Μπιθικώτσης** (11 Δεκεμβρίου 1922 - 7 Απριλίου 2005) ήταν Έλληνας τραγουδιστής και συνθέτης. Συγκαταλέγεται στους κορυφαίους Έλληνες τραγουδιστές-τραγουδοποιούς.

Γεννήθηκε στο Περιστέρι, από φτωχή οικογένεια, εργάστηκε αρχικά ως υδραυλικός και παράλληλα έπαιζε κιθάρα. Ήταν το μικρότερο παιδί οκταμελούς οικογένειας. Στα Δεκεμβριανά κρυβόταν σε πηγάδι στο σπίτι του στο Περιστέρι, αργότερα πήγε φαντάρος το 1945 μέχρι το 1947 όπου συμμετείχε στην ορχήστρα της Μακρονήσου με σκοπό την ψυχαγωγία των αξιωματικών. Ως συνοδός στρατιώτης κρατουμένων, σε μεταγωγή αριστερών το 1948 γνώρισε τον Μίκη Θεοδωράκη με τον οποίο συνεργάστηκε. Το 1967 τραγούδησε τον ύμνο της χούντας μαζί με τη Βίκυ Μοσχολιού παρά τις έντονες διαμαρτυρίες του Θεοδωράκη για να μη το κάνει.

Μπήκε στη δισκογραφία το 1949 σε ηλικία 27 ετών ως συνθέτης με το τραγούδι "*Το καντήλι τρεμοσβήνει*" σε στίχους Χαράλαμπου Βασιλειάδη. Συνέθεσε περισσότερα από 200 τραγούδια, πολλά από τα οποία έγιναν μεγάλες επιτυχίες, όπως τα "*Του Βοτανικού ο μάγκας*", "*Σε τούτο το στενό*", "*Επίσημη αγαπημένη*", "*Τρελοκόριτσο*", "*Στου Μπελαμή το ουζερί*", "*Ένα όμορφο αμάξι με δυο άλογα*" και πλήθος άλλων.

Η συνεργασία του με το Μίκη Θεοδωράκη αλλά και με το Μάνο Χατζιδάκι "γέννησε" τα καλύτερα ίσως τραγούδια του. Με την ερμηνεία του στον «Επιτάφιο» του Μίκη Θεοδωράκη και του Γιάννη Ρίτσου χάραξε νέους δρόμους στο λαϊκό τραγούδι, ενώ σημαντική ήταν η ερμηνεία του στο «Αξιόν Εστί» των Ελύτη - Θεοδωράκη.

Επίσης, ερμήνευσε τραγούδια του Μάρκου Βαμβακάρη, του Βασίλη Τσιτσάνη, του Γιώργου Μητσάκη, του Γιάννη Παπαϊωάννου και του Άκη Πάνου. Στις συνεργασίες του αξίζει επίσης να αναφερθούν αυτές με το Σταύρο Ξαρχάκο, το Δήμο Μούτση και το ντουέτο του με τον Τάσο Λειβαδίτη.

Τιμήθηκε από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας Κωνσταντίνο Στεφανόπουλο τον Ιανουάριο του 2003 με το Χρυσό Σταυρό του Τάγματος του Φοίνικα, καθώς και με το Χρυσό Μετάλλιο της Πόλης των Αθηνών. Επίσης, έχουν γίνει πολλές συναυλίες προς τιμήν του. Τον Ιούνιο του 1997 οργανώθηκε λαϊκή συναυλία για να τιμηθούν τα 50 χρόνια προσφοράς του στο λαϊκό τραγούδι, ενώ σημαντική είναι η συναυλία που διοργανώθηκε από το υπουργείο Πολιτισμού στις 11 Μαρτίου 2002 στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας, με πρωτοβουλία του Γιώργου Νταλάρα και τη συμμετοχή δεκάδων σημαντικών καλλιτεχνών.

Την ίδια ημέρα, μερικά χρόνια αργότερα, γεννήθηκε ο πρώτος Έλληνας συνθέτης που κατάφερε να ενώσει ροκ, κλασικά και βυζαντινά στοιχεία με τη σύγχρονη μουσική.

Ο Σταμάτης Σπανουδάκης (11 Δεκεμβρίου 1948) γεννήθηκε στη Νέα Ιωνία Αττικής.

Φαινομενικά, τα παιδικά του χρόνια ήταν ιδανικά, όμως εκείνος υπέφερε, γιατί ήταν όπως είναι τώρα, δηλαδή έλεγε και έκανε ό,τι σκεφτόταν και ήθελε να παίζει και να γράφει μουσική, δραστηριότητες που «απαγορεύονταν».

Όταν ήταν 15 χρόνων, ο πατέρας του πέθανε και τότε πλέον μπορούσε να αφιερωθεί ανενόχλητος στη μεγάλη του αγάπη. Στα 17 του έφυγε από το σπίτι, ζούσε παίζοντας μπάσο και πλήκτρα σε νυχτερινά κέντρα και έμενε σε σπίτια φίλων του. Εκεί γνώρισε αρκετούς μουσικούς ανάμεσά τους ο Λουκάς Σιδεράς, ντράμερ του συγκροτήματος Aphrodite 's Child, με τον οποίο πήγαν μαζί στο Παρίσι. Εκεί έφτιαξαν ένα συγκρότημα με το όνομα Eros. Από εκεί ξεκινάει μία ανήσυχη πορεία γεμάτη καταχρήσεις και αναζητήσεις, την οποία όμως σύντομα ξεπέρασε και βρήκε τον εαυτό του. Ασχολήθηκε με τη ροκ μουσική και προσπάθησε να αποκτήσει επιτυχία σε αυτό το είδος.

Αυτές του οι προσπάθειες τον οδήγησαν στο να μετοικήσει από τη Γαλλία στην Αγγλία, όπου έζησε αρκετά χρόνια και ηχογράφησε τους πρώτους του δίσκους. Αργότερα, όμως, συνειδητοποίησε ότι δεν είναι αυτός ο προορισμός του: «Ωραίο το ροκ, αλλά υπάρχει κάτι ουσιαστικότερο. Κάτι πιο βαθύ, που για μένα τότε ήταν η κλασική μουσική. Οπότε η Γερμανία ήταν η μόνη λύση μου για να σπουδάσω.». Οπότε, αποφάσισε να επιστρέψει στις κλασικές σπουδές του και να μελετήσει σύνθεση, αρχικά στην Ακαδημία του Würzburg με καθηγητή τον Bertold Hummel.

Επιστρέφει πίσω στην Αθήνα όπου συνέχισε τις σπουδές του με καθηγητή τον Κωνσταντίνο Κυδωνιάτη. Ήταν τότε που γοητεύτηκε από την τρίτη του αγάπη, τη βυζαντινή μουσική, η οποία τον οδήγησε στο ελληνικό τραγούδι και την ορχηστρική μουσική. Από τότε προσπαθεί ενσυνείδητα να συνταιριάζει στη μουσική του αυτά τα τρία είδη (το ροκ, την κλασική και τη βυζαντινή).

Έχει συνθέσει μουσική για πολλές επιτυχημένες κινηματογραφικές ταινίες στην Ελλάδα, τη Γερμανία και την Ιταλία, καθώς και μουσική για το θέατρο και την τηλεόραση. Με την πρώτη κινηματογραφική συνεργασία του το 1974 απέδειξε ότι η μουσική μιας ταινίας μπορεί να παραμείνει μαζί μας ακόμα και μετά το τέλος της και να γίνει μέρος της ζωής μας. Με τη μουσική για την ταινία «Πέτρινα Χρόνια» του Παντελή Βούλγαρη, απέδειξε εξαιρετικά ότι το κλαρίνο δεν είναι μόνο «για τα πανηγύρια», αλλά μπορεί να εκφράσει πιο απαιτητικές μουσικές κατευθύνσεις, ακόμη και θρησκευτικές – πνευματικές αναζητήσεις.

Και αφού χορτάσαμε μεγάλες ελληνικές επιτυχίες, τι λέτε, χορεύουμε και ένα ταγκό;

Ο Κάρλος Γαρδέλ (Carlos Gardel), Τουλούζ, Γαλλία 11 Δεκεμβρίου 1890 – 24 Ιουνίου 1935) ήταν εξαιρετικά διάσημος Αργεντινός τραγουδιστής του τάγκο κατά το διάστημα του μεσοπολέμου. Ο

θάνατός του σε αεροπορικό δυστύχημα στο απόγειο της καριέρας του δημιούργησε την εικόνα του τραγικού ήρωα και στις δύο πλευρές του Ρίο ντε λα Πλάτα. Για πολλούς θαυμαστές του, ο Γαρδέλ ήταν η προσωποποίηση της ψυχής του τάγκο, ένα μουσικό και χορευτικό είδος που αναπτύχθηκε στις γειτονιές του Μπουένος Άιρες γύρω στα τέλη του 19ου αιώνα.

Ο Γαρδέλ ήταν βαρύτονος, με αλάνθαστη μουσικότητα και δραματική έκφραση, και δημιούργησε μικρά αριστουργήματα μέσα από τις εκατοντάδες τρίλεπτων τανγκό που ηχογράφησε στη ζωή του. Μαζί με τον μακρόχρονο συνεργάτη του, τον στιχουργό Αλφρέδο Λε Πέρα, ο Γαρδέλ επίσης έγραψε αρκετά κλασικά τάγκο, όπως το *Mi Buenos Aires querido*, *Amores de Estudiante*, *Soledad*, *Volver*, *Por una cabeza* και *El día que me quieras*.

Ο Γαρδέλ ξεκίνησε την καριέρα του τραγουδώντας σε μπαρ και ιδιωτικές συγκεντρώσεις και το 1911 σχημάτισε ντουέτο με τον Φρανσίσκο Μαρτίνο, και αργότερα με τον Χοσέ Ρατσάνο (το οποίο κράτησε μέχρι το 1925), τραγουδώντας ένα ευρύ ρεπερτόριο. Ο Γαρδέλ εφηύρε το *tango-canción* το 1917 με το τραγούδι *Mi Noche Triste*, σύνθεση των Πασκουάλ Κοντούρσι και Σαμουέλ Καστριότα, το οποίο πούλησε 100.000 δίσκους και ήταν επιτυχία σε ολόκληρη τη Λατινική Αμερική. Περιόδευσε σε Αργεντινή, Ουρουγουάη, Χιλή, Βραζιλία, Πουέρτο Ρίκο, Βενεζουέλα, Κολομβία και εμφανίστηκε στη Βαρκελώνη, τη Μαδρίτη, το Παρίσι και τη Νέα Υόρκη. Πούλησε 70.000 δίσκους τους πρώτους τρεις μήνες κατά τη διάρκεια επίσκεψής του στο Παρίσι το 1928. Όταν η δημοτικότητά του αυξήθηκε, γύρισε και ταινίες με την Paramount στη Γαλλία και τις ΗΠΑ, οι οποίες ουσιαστικά συνέβαλαν στην εικόνα που είχε ως είδωλο.

Όταν ο Γαρδέλ και ο συνεργάτης του Λε Πέρα σκοτώθηκαν σε αεροπορικό δυστύχημα στο Μεδεγίν (Κολομβία) το 1935, εκατομμύρια θαυμαστές του σε όλη τη Λατινική Αμερική θρήνησαν. Πλήθη κόσμου προσήλθαν για να αποτίσουν φόρο τιμής καθώς η σορός του τραγουδιστή ταξίδεψε μέσω Κολομβίας, Νέας Υόρκης και Ρίο ντε Τζανέιρο στο Μοντεβιδέο (Ουρουγουάη) όπου ζούσε η μητέρα του. Εκεί τέθηκε σε λαϊκό προσκύνημα, όπου προσήλθαν χιλιάδες Ουρουγουανοί. Μετά από δύο μέρες η σορός μεταφέρθηκε στον τελικό της προορισμό, το κοιμητήριο La Chacarita στο Μπουένος Άιρες. Ο Γαρδέλ μνημονεύεται ακόμη από το Μπουένος Άιρες μέχρι το Τόκιο, και πολλοί λένε ότι "τραγουδάει κάθε μέρα και καλύτερα".

Θαυμαστές του τοποθετούν αναμμένο τσιγάρο στα δάχτυλα του αγάλματός του - σε φυσικό μέγεθος - που διακοσμεί τον τάφο του. Μία από τις αγαπημένες φράσεις του Γαρδέλ, *Veinte años no es nada* (Είκοσι χρόνια δεν είναι τίποτα) έγινε πολύ γνωστή ρήση σε όλη τη Λατινική Αμερική.

Quell-URL: <http://2gymevosm.mysch.gr/drupal7/?q=de/node/2142>